

“ମିଠେ ବର୍ତ୍ତେ:— ଭବିଷ୍ୟତରେ ଉଚ୍ଚ କୁଳରେ ଜନ୍ମ ନେବାର ଆଧାର ହେଉଛି ପାଠପଢ଼ା, ଏହି ପାଠ ପଢ଼ା ଦ୍ଵାରା ହିଁ ତୁମେ ଭିକାରୀରୁ ରାଜକୁମାର ହୋଇପାରିବ ।”

ପ୍ରଶ୍ନ:- ଗୋଲ୍ଡେନ୍ ସ୍ଵପ୍ନ ଇନ୍ ମାଉଥ୍ ଅର୍ଥାତ୍ ମୁଖରେ ସୁନା ଚାମଚ — ଦୁଇ ପ୍ରକାରରେ ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇପାରିବ, କିପରି ?

ଉତ୍ତର:- ପ୍ରଥମରେ ଭକ୍ତିମାର୍ଗରେ ଦାନ-ପୁଣ୍ୟ କରିବା ଦ୍ଵାରା, ଦ୍ଵିତୀୟରେ, ଜ୍ଞାନମାର୍ଗରେ ପାଠ ପଢ଼ା ଦ୍ଵାରା । ଭକ୍ତିରେ ଦାନପୁଣ୍ୟ କରିବା ଦ୍ଵାରା ରାଜା କିମ୍ବା ସାହୁକାରଙ୍କ ପାଖରେ ଜନ୍ମ ନେଇଥା’ନ୍ତି କିନ୍ତୁ ତାହା ହେଉଛି ଅଳ୍ପ ସମୟ ପାଇଁ ଅର୍ଥାତ୍ ଗୋଟିଏ ଜନ୍ମ ପାଇଁ । ତୁମେମାନେ ଜ୍ଞାନ ମାର୍ଗରେ ପାଠପଢ଼ା ଦ୍ଵାରା ଗୋଲ୍ଡେନ୍ ସ୍ଵପ୍ନ ଇନ୍ ମାଉଥ୍ ଅର୍ଥାତ୍ ରାଜା ଘରେ ଜନ୍ମ ନେଉଛ । ଏହା ହେଉଛି ବେହଦ ଅର୍ଥାତ୍ ଅନେକ ଜନ୍ମ ପାଇଁ । କିନ୍ତୁ ଭକ୍ତିରେ ପାଠ ପଢ଼ା ଦ୍ଵାରା ରାଜତ୍ଵ ମିଳିନଥାଏ । ଏଠାରେ ଯିଏ ଯେତେ ଭଲ ଭାବରେ ପଢ଼ିଥା’ନ୍ତି, ସେତେ ଉଚ୍ଚ ପାଦ ପାଇଥା’ନ୍ତି ।

ଓମ୍ ଶାନ୍ତି । ଅତି ସ୍ନେହୀ ବିଚ୍ଛେଦ ହୋଇ ପୁନଃ ମିଳିଥିବା ସନ୍ତାନମାନଙ୍କୁ ରୁହାନ୍ତ ବାବା ବସି ବୁଝାଉଛନ୍ତି, ଏହାକୁ କୁହାଯାଏ ରୁହାନ୍ତ ଜ୍ଞାନ । ବାବା ଆସି ଭାରତବାସୀ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କୁ ବୁଝାଉଛନ୍ତି, କହୁଛନ୍ତି ନିଜକୁ ଆତ୍ମା ଭାବ ଏବଂ ବାବାଙ୍କୁ ମନେ ପକାଅ । ବାବା ବିଶେଷ କରି ଏହି ଆଦେଶ ଦେଉଛନ୍ତି ତେଣୁ ତାହା ମାନିବା ଉଚିତ୍ ନା । ଉଚ୍ଚରୁ ଉଚ୍ଚ ବାବାଙ୍କର ଶ୍ରୀମତ ପ୍ରସିଦ୍ଧ ଅଟେ । ଏକଥା ମଧ୍ୟ ତୁମମାନଙ୍କୁ ଜଣା ଅଛି ଯେ କେବଳ ଶିବବାବାଙ୍କୁ ହିଁ ଶ୍ରୀ ଶ୍ରୀ କୁହାଯାଇ ପାରିବ । ସେ ହିଁ ଶ୍ରୀ ଶ୍ରୀ କରୁଛନ୍ତି । ଶ୍ରୀ ଅର୍ଥାତ୍ ଶ୍ରେଷ୍ଠ । ତୁମମାନଙ୍କୁ ଏବେ ଜଣାପଡ଼ୁଛି ଯେ ବାବା ଏମାନଙ୍କୁ ଏପରି ଶ୍ରେଷ୍ଠ କରିଛନ୍ତି । ଆମେ ଏବେ ନୂଆ ଦୁନିଆ ପାଇଁ ପଡ଼ୁଛୁ । ନୂଆ ଦୁନିଆର ନାମ ହେଉଛି ସ୍ଵାର୍ଗ, ଅମରପୁରୀ । ମହିମା କରିବା ପାଇଁ ନାମ ବହୁତ ରହିଛି । ସ୍ଵାର୍ଗ ଏବଂ ନର୍କ କହିଥା’ନ୍ତି ନା । ଅମୃତ ସ୍ଵାର୍ଗବାସୀ ହେଲା ଅର୍ଥାତ୍ ନର୍କବାସୀ ଥିଲା ନା । କିନ୍ତୁ ମନୁଷ୍ୟମାନଙ୍କ ଭିତରେ ଏତେ ଜ୍ଞାନ ନାହିଁ, ସ୍ଵାର୍ଗ ନର୍କ, ନୂଆ ଦୁନିଆ-ପୁରୁଣା ଦୁନିଆ କାହାକୁ କୁହାଯାଉଛି, କିଛି ବି ଜାଣି ନାହାନ୍ତି । ବାହାରର କେତେ ଆକର୍ଷଣ ରହିଛି । ତୁମମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ବି ଅଳ୍ପ କେତେ ଜଣ ଅଛନ୍ତି ଯିଏକି ବୁଝୁଛନ୍ତି ଯେ ବାସ୍ତବରେ ଆମକୁ ବାବା ପଢ଼ାଉଛନ୍ତି । ଆମେ ଏହି ଲକ୍ଷ୍ମୀ-ନାରାୟଣ ହେବା ପାଇଁ ଆସିଛୁ । ଆମେ ଭିକାରୀରୁ ରାଜକୁମାର ହେବୁ । ପ୍ରଥମେ ପ୍ରଥମେ ଆମେ ଯାଇ ରାଜକୁମାର ହେବୁ । ଏହା ହେଉଛି ପାଠପଢ଼ା, ଯେପରି ବାରିଷ୍ଟରୀ ଇଣ୍ଡିନିସ୍ଟରୀ ଆଦି ପଢ଼ିଲେ ବୁଦ୍ଧିରେ ରହିଥାଏ ଯେ ମୁଁ ଘର କରିବି ପୁଣି ଏଇଆ ଏଇଆ କରିବି... ପ୍ରତ୍ୟେକଙ୍କୁ ନିଜର କରତବ୍ୟ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଆସିଥାଏ । ଏହି ପାଠପଢ଼ା ଦ୍ଵାରା ତୁମକୁ ଯାଇ ବହୁତ ଉଚ୍ଚ ଘରେ ଜନ୍ମ ନେବାକୁ ହେବ । ତେଣୁ ଯିଏ ଯେତେ ଅଧିକ ପଢ଼ିବ ସିଏ ସେତେ ଉଚ୍ଚ ଘରେ ଜନ୍ମ ନେବ । ରାଜା ଘରେ ଜନ୍ମ ନେଇ ରାଜତ୍ଵ କରିବ । ଗାୟନ ମଧ୍ୟ ରହିଛି ଗୋଲ୍ଡେନ୍ ସ୍ଵପ୍ନ ଇନ୍ ମାଉଥ୍ ଅର୍ଥାତ୍ ମୁଖରେ ସୁନା ଚାମଚ । ପ୍ରଥମତଃ ଜ୍ଞାନ ଦ୍ଵାରା ଏହି ଗୋଲ୍ଡେନ୍ ସ୍ଵପ୍ନ ଇନ୍ ମାଉଥ୍ ମିଳିପାରିବ ଅର୍ଥାତ୍ ରାଜା ଘରେ ଜନ୍ମ ନେଇପାରିବ । ଦ୍ଵିତୀୟରେ, ଯଦି ଦାନ-ପୁଣ୍ୟ ଭଲ ଭାବରେ କରିବ ତେବେ ମଧ୍ୟ ରାଜାଙ୍କ ପାଖରେ ଜନ୍ମ ମିଳିବ । କିନ୍ତୁ ତାହା ହେଉଛି ଅଳ୍ପ ସମୟ ପାଇଁ ଅର୍ଥାତ୍ ଗୋଟିଏ ଜନ୍ମ ପାଇଁ ଆଉ ଏହା ହେଉଛି ଅନେକ ଜନ୍ମ ପାଇଁ । ପ୍ରତ୍ୟେକ କଥାକୁ ଭଲ ଭାବରେ ବୁଝ । କିଛି ବୁଝିନପାରିଲେ ପଚାରିପାର । ନୋଟ୍ କର ଏହି ସବୁ କଥା ବାବାଙ୍କୁ ପଚାରିବି । ମୁଖ୍ୟ ହେଉଛି ବାବାଙ୍କୁ ମନେ ପକାଇବାର କଥା । ଯଦି କୌଣସି ସଂଗ୍ରହ ଆଦି ଥିବ ତାକୁ ବାବା ଠିକ୍ କରିଦେବେ । ଏକଥା ମଧ୍ୟ ପିଲାମାନେ ଜାଣିଛନ୍ତି — ଯିଏ ଯେତେ ଭକ୍ତି ମାର୍ଗରେ ଦାନ-ପୁଣ୍ୟ କରିଥା’ନ୍ତି ସିଏ ସେହି ଅନୁସାରେ ସାହୁକାରଙ୍କ ପାଖରେ ଜନ୍ମ ନେଇଥାନ୍ତି । ଯିଏ କୌଣସି ଖରାପ କର୍ମ କରିଥାଏ ପୁଣି ତାକୁ ସେହିପରି ଜନ୍ମ ମିଳିଥାଏ, ଏମିତି ଆତ୍ମା ମଧ୍ୟ ବାବାଙ୍କ ପାଖକୁ ଆସୁଛନ୍ତି । କାହାର କାହାର ତ ଏପରି କର୍ମବନ୍ଧନ ରହିଛି ଯେ ସେ କଥା ନ କହିଲେ ଭଲ । ଏହା ସବୁ ହେଲା ଅତୀତର କର୍ମ ବନ୍ଧନ । କେତେକ ରାଜାମାନେ ମଧ୍ୟ ଏପରି ଅଛନ୍ତି, ଯାହାଙ୍କର କର୍ମବନ୍ଧନ ବହୁତ କଟା ହୋଇଥାଏ । ଏହି ଲକ୍ଷ୍ମୀ-ନାରାୟଣଙ୍କର ତ କୌଣସି ବନ୍ଧନ ନାହିଁ । ସେଠାରେ ହେଉଛି ଯୋଗବଳର ରଚନା । ଯେତେବେଳେ କି ଯୋଗବଳ ଦ୍ଵାରା ଆମେ ବିଶ୍ଵର ରାଜତ୍ଵ ନେଇ ପାରୁଛୁ ତେବେ କ’ଣ ପିଲା ଜନ୍ମ ହୋଇପାରିବ ନାହିଁ! ପୂର୍ବରୁ ହିଁ ସାକ୍ଷାତକାର ହୋଇଥାଏ । ସେଠାରେ ତ ଏସବୁ ସାଧାରଣ କଥା, ଖୁସିରେ ବାଜା ବାଜୁଥାଏ । ବୁଢ଼ାରୁ ପୁଣି ପିଲା ହୋଇ ଜନ୍ମ ନେଇଥା’ନ୍ତି । ମହାତ୍ମାଙ୍କଠାରୁ ପିଲାଙ୍କୁ ଅଧିକ ମାନ ଦିଆଯାଇଥାଏ । କାହିଁକି ନା ମହାତ୍ମାମାନେ ତ ସାରା ଜୀବନକୁ ବିତାଇ ସାରି ବଡ଼ ହୋଇଛନ୍ତି, ବିକାରର ଜ୍ଞାନ ଅଛି । ଛୋଟ ପିଲା ତ କିଛି ମଧ୍ୟ ଜାଣି ନଥା’ନ୍ତି । ସେଥିପାଇଁ ଛୋଟ ପିଲାଙ୍କୁ ମହାତ୍ମାମାନଙ୍କଠାରୁ ମଧ୍ୟ ଉଚ୍ଚ କୁହାଯାଉଛି । ସେଠାରେ ତ ସମସ୍ତେ ମହାତ୍ମା ଅଟନ୍ତି । କୃଷକଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ ମହାତ୍ମା କୁହାଯାଏ । ସେ ହେଲେ ସର୍ବ ମହାତ୍ମା । ସତ୍ୟଯୁଗରେ ହିଁ ମହାନ ଆତ୍ମାମାନେ ଥା’ନ୍ତି । ସେମାନଙ୍କ ପରି ମହାତ୍ମା ଏଠାରେ କେହି ହୋଇପାରିବେ ନାହିଁ ।

ତୁମମାନଙ୍କୁ ଅନ୍ତର୍ମନରେ ବହୁତ ଖୁସି ରହିବା ଉଚିତ୍ । ଏବେ ଆମେ ନୂଆ ଦୁନିଆରେ ଜନ୍ମ ନେବୁ । ଏହା ପୁରୁଣା ଦୁନିଆ ହୋଇଯିବ ।

ଘର ପୁରୁଣା ହେଲେ ନୁଆ ଘରର ଖୁସି ରହିଥାଏ ନା । କେତେ ଭଲ-ଭଲ ମାର୍ବଲ ଆଦିର ଘର ତିଆରି କରୁଛନ୍ତି । ଜୈନୀମାନଙ୍କ ପାଖରେ ବହୁତ ପଇସା ଥାଏ, ସେମାନେ ନିଜକୁ ଉଚ୍ଚ କୁଳର ବୋଲି ଭାବିଥାନ୍ତି । ବାସ୍ତବରେ ଏଠାରେ କୌଣସି ଉଚ୍ଚ କୁଳ ତ ନାହିଁ । ଉଚ୍ଚ କୁଳରେ ବିବାହ କରିବା ପାଇଁ ଘର ଖୋଦିଥାନ୍ତି । ସେଠାରେ କୁଳ ଆଦିର କୌଣସି କଥା ନଥାଏ । ସେଠାରେ ତ ଏକମାତ୍ର ଦେବତା କୁଳ ଥାଏ ଅନୁସ୍ କିଛି ନଥାଏ । ଏଥିପାଇଁ ତୁମେ ସଂଗମରେ ଅଭ୍ୟାସ କରୁଛ ଯେ ଆମେ ଏକମାତ୍ର ପିତାତ୍ମକର ସନ୍ତାନ ସବୁ ଆତ୍ମା ଅଟୁ । ପରଥମେ ହେଉଛି ଆତ୍ମା ପରେ ଶରୀର । ଦୁନିଆରେ ସମସ୍ତେ ଦେହ-ଅଭିମାନୀ ହୋଇ ରହିଥାନ୍ତି । ତୁମକୁ ଏବେ ଦେହ-ଅଭିମାନୀ ହେବାକୁ ପଡିବ । ଘର ଗୃହସ୍ଥରେ ରହି ନିଜର ଅବସ୍ଥାକୁ ମନବୁତ କରିବାକୁ ହେବ । ବାବାତ୍ମକର କେତେ ସନ୍ତାନ ଅଛନ୍ତି, କେତେ ବଡ଼ ଗୃହସ୍ଥ ଅଟେ, କେତେ ଚିନ୍ତା ରହୁଥିବ । ସ୍ବାତ୍ମକୁ ମଧ୍ୟସ୍ ମେହନତ କରିବାକୁ ପଡୁଛି । ମୁଁ କୌଣସି ସନ୍ନିୟାସୀ ନୁହେଁ । ବାବା ସ୍ବାତ୍ମକୁ ମଧ୍ୟସ୍ତରେ ପ୍ରବେଶ କରିଛନ୍ତି । ବ୍ରହ୍ମା-ବିଷ୍ଣୁ-ଶତ୍ମକରତ୍ମକ ଚିତ୍ର ମଧ୍ୟସ୍ ରହିଛି ନା । ବ୍ରହ୍ମା ହେଲେ ସବୁଠାରୁ ଉଚ୍ଚ । ତେଣୁ ତାତ୍ମକୁ ଛାଡି ବାବା କିପରି ଅନୁସ୍ କାହା ମଧ୍ୟସ୍ତରେ ଆସିବେ । ବ୍ରହ୍ମା କୌଣସି ନୁଆ ଜନ୍ମ ନେଇନଥାନ୍ତି । ଦେଖୁଛ ନା — ସ୍ବାତ୍ମକୁ କିପରି ପୋଷ୍ଟ କରୁଛି । ତୁମେ କିପରି ବ୍ରାହ୍ମଣ ହେଉଛ । ଏହି କଥାକୁ ତୁମେ ହିଁ ଜାଣୁଛ ଆଉ କିଏ ଜାଣିବ । କହୁଛନ୍ତି ଇଏ ତ ଅଳତ୍ମକାର ବ୍ୟବସାୟୀ ଥିଲେ, ସ୍ବାତ୍ମକୁ ତୁମେ ବ୍ରହ୍ମା କହୁଛ! ସେମାନଙ୍କୁ କ'ଣ ଜଣା ଏତେ ବ୍ରାହ୍ମଣ-ବ୍ରାହ୍ମଣୀ କିପରି ଜନ୍ମ ହେବେ । ଗୋଟିଏ-ଗୋଟିଏ କଥାରେ କେତେ ବୁଝାଇବାକୁ ପଡୁଛି । ଏହା ବହୁତ ଗୃହସ୍ତ କଥା ଅଟେ ନା । ଏହି ବ୍ରହ୍ମା ହେଲେ ବ୍ୟକ୍ତ, ସେ ସୃକ୍ଷ୍ମଲୋକ ନିବାସୀ ବ୍ରହ୍ମା ହେଲେ ଅବ୍ୟକ୍ତ । ଇଏ ପବିତ୍ର ହୋଇ ପୁଣି ଅବ୍ୟକ୍ତ ହୋଇଯାଉଛନ୍ତି । ଇଏ କହୁଛନ୍ତି — ମୁଁ ବର୍ତ୍ତମାନ ପବିତ୍ର ନୁହେଁ । ଏପରି ପବିତ୍ର ହେଉଛି । ପ୍ରଜାପତି ତ ଏଠାରେ ହେବା ଦରକାର ନା । ନଚେତ୍ କେଉଁଠୁ ଆସିବେ । ବାବା ନିଜେ ବୁଝାଉଛନ୍ତି ମୁଁ ପତିତ ଶରୀରରେ ଆସୁଛି, ନିଶ୍ଚୟ ତାତ୍ମକୁ ହିଁ ପ୍ରଜାପତି କୁହାଯିବ । ସୃକ୍ଷ୍ମବତନରେ କୁହାଯିବ ନାହିଁ । ସେଠାରେ ପ୍ରଜା କ'ଣ କରିବେ । ଇଏ ସ୍ତ୍ରୀତନ୍ତ୍ର ଭାବେ ପବିତ୍ର ହୋଇଯାଉଛନ୍ତି । ଯେପରି ଇଏ ବି ପୁରୁଷାର୍ଥ କରୁଛନ୍ତି ସେହିପରି ତୁମେ ମଧ୍ୟସ୍ ପୁରୁଷାର୍ଥ କରି ସ୍ତ୍ରୀତନ୍ତ୍ର ଭାବେ ପବିତ୍ର ହୋଇଯାଉଛ । ବିଶ୍ୱର ମାଲିକ ହେଉଛ ନା । ସ୍ତ୍ରୀର ଅଲଗା ଏବଂ ନରକ ଅଲଗା । ଏବେ ତ କେତେ ଖଣ୍ଡ ବିଶ୍ୱାସିତ ହୋଇଗଲାଣି । ଫି ହଜାର ବର୍ଷ ପୂର୍ବର କଥା ଯେବେକି ଏମାନଙ୍କର ରାଜ୍ଯ ଥିଲା । ସେମାନେ ପୁଣି ଲକ୍ଷ-ଲକ୍ଷ ବର୍ଷ କହିଦେଉଛନ୍ତି । ଏହି କଥା ସେହିମାନେ ହିଁ ବୁଝିବେ ଯେଉଁମାନେ କଲ୍ପ ପୂର୍ବରୁ ବୁଝିଥିଲେ । ତୁମେ ଦେଖୁଛ ଏଠାକୁ ମୁସଲମାନ, ପାରସୀ ଆଦି ସବୁ ଆସୁଛନ୍ତି । ନିଜେ ମୁସଲମାନ ପୁଣି ହିନ୍ଦୁମାନଙ୍କୁ ଢ଼ାନ୍ତି ଦେଉଛନ୍ତି । ଆଗରୁମଧ୍ୟ ଅଟେ ନା । ଧରିନିଅ କେହି ଶିଖ୍ ଧର୍ମର ଅଟନ୍ତି, ସେ ମଧ୍ୟସ୍ ବସି ରାଜଯୋଗ ଶିଖାଉଛନ୍ତି । ଯେଉଁମାନେ ଅନୁସ୍ ଧର୍ମକୁ ପରିବର୍ତ୍ତନ ହୋଇଛନ୍ତି ସେମାନେ ପୁଣି ଦେବତା କୁଳକୁ ଫେରି ଆସିବେ । ବର୍ତ୍ତମାନ ଚାରା ଲାଗୁଛି । ତୁମ ପାଖକୁ ଖରୀଷ୍ଟିୟାନ, ପାରସୀ ମଧ୍ୟସ୍ ଆସୁଛନ୍ତି, ପୁଣି ବୌଦ୍ଧମାନେ ମଧ୍ୟସ୍ ଆସିବେ । ତୁମେ ପିଲାମାନେ ଜାଣିଛ ଯେତେବେଳେ ସମସ୍ତ ନିକଟତର ହେବ ସେତେବେଳେ ଚାରିଆଡେ ଆମର ନାମ ବିଖ୍ୟାତ ହେବ । ତୁମେ ଗୋଟିଏ ଭାଷଣ କଲେ ତୁମ ପାଖକୁ ଭେର ଆସିଯିବେ । ସମସ୍ତତ୍ମକର ସମ୍ପତ୍ତି ଆସିଯିବ ଯେ ଏହା ହେଉଛି ଆମର ସତ୍ତ୍ଯ ଧର୍ମ । ଯେଉଁମାନେ ଆମ ଧର୍ମର ହୋଇଥିବେ ସେମାନେ ସମସ୍ତେ ଆସିବେ ତ ନିଶ୍ଚୟ ନା । ଲକ୍ଷ ଲକ୍ଷ ବର୍ଷର କଥା ନୁହେଁ । ବାବା ବସି ବୁଝାଉଛନ୍ତି ତୁମେ କାଲି ଦେବତା ଥିଲ, ଏବେ ପୁଣି ଦେବତା ହେବା ପାଇଁ ବାବାତ୍ମକଠାରୁ ସମ୍ପଦ୍ତି ନେଉଛ ।

ତୁମେ ହେଉଛ ସର୍ବା-ସର୍ବା ପାଣ୍ଡବ, ପାଣ୍ଡବ ଅର୍ଥାତ୍ ପଣ୍ଡା । ସେମାନେ ହେଲେ ଶାରୀରିକ ପଣ୍ଡା । ତୁମେ ବ୍ରାହ୍ମଣ ହେଉଛ ଆତ୍ମିକ ପଣ୍ଡା । ତୁମେ ଏବେ ବେହଦ ବାବାତ୍ମକ ନିକଟରେ ପାଠ ପଢୁଛ । ଏହି ନିଶା ତୁମର ବହୁତ ରହିବା ଉଚିତ୍ । ଆମେ ବାବାତ୍ମକ ନିକଟକୁ ଯାଉଛୁ, ଯାହାତ୍ମକଠାରୁ ବେହଦର ବର୍ଷା ମିଳୁଛି । ସେ ଆମର ପିତା, ଶିକ୍ଷକ ମଧ୍ୟସ୍ ଅଟନ୍ତି, ଏଥିରେ କୌଣସି ଟେବୁଲ୍, ଟେସ୍ଟାର ଆବଶ୍ୟକତା ନାହିଁ । ଏହା ତୁମେ ଲେଖୁଛ ତାହା ମଧ୍ୟସ୍ ନିଜର ପୁରୁଷାର୍ଥ ପାଇଁ । ବାସ୍ତବରେ ଏହା ବୁଝିବାର କଥା । ତୁମକୁ ପତ୍ର ଲେଖିବା ପାଇଁ ପେନ୍ସିଲ୍ ଇତ୍ୟାଦି ଧରିବାକୁ ପଡିବ । ପିଲାମାନେ ବୁଝିବେ ଶିବବାବାତ୍ମକର ଲାଲ ଅକ୍ଷରର ଚିଠି ଆସିଛି । ବାବା ଲେଖୁଛନ୍ତି ରୁହାନ୍ତୀ ସନ୍ତାନମାନେ । ପିଲାମାନେ ମଧ୍ୟସ୍ ବୁଝୁଛନ୍ତି ରୁହାନ୍ତୀ ବାବା । ସେ ସର୍ବବୋଧ ଅଟନ୍ତି ତାତ୍ମକ ମତରେ ହିଁ ଚାଲିବାକୁ ହେବ । ବାବା କହୁଛନ୍ତି କାମ ବିକାର ମହାଶତ୍ରୁ ଅଟେ । ଏହା ଆଦି-ମଧ୍ୟସ୍-ଅନ୍ତ ଦୁଃଖ ଦେଇଥାଏ । ସେହି ଭୂତର ବଶୀଭୂତ ହୁଅ ନାହିଁ । ପବିତ୍ର ହୁଅ । ତାକୁଛନ୍ତି ମଧ୍ୟସ୍ ହେ ପତିତ-ପାବନ । ତୁମକୁ ଏବେ ବହୁତ ଶକ୍ତି ମିଳୁଛି ରାଜ୍ଯ କରିବା ପାଇଁ, ଯାହାକୁ କେହି ଜିତି ପାରିବେ ନାହିଁ । ତୁମେ କେତେ ସୁଖୀ ହେଉଛ । ତେଣୁ ଏହି ପାଠପଢା ପ୍ରତି କେତେ ଧ୍ୟାନ ଦେବା ଉଚିତ୍ । ଆମକୁ ରାଜତ୍ବ ମିଳୁଛି । ତୁମେ ଜାଣିଛ ଆମେ କ'ଣରୁ କ'ଣ ହେଉଛୁ । ଉଗବାନୁବାତ ନା — ମୁଁ ତୁମକୁ ରାଜଯୋଗ ଶିଖାଉଛି, ରାଜାମାନଙ୍କର ରାଜା କରାଉଛି । ଉଗବାନ କାହାକୁ କୁହାଯାଏ, ଏକଥା ମଧ୍ୟସ୍ କାହାକୁ ଜଣା ନାହିଁ । ଆତ୍ମା ତାକୁଛି — ହେ ବାବା! ତେବେ ଜାଣିବା ଦରକାର ନା ସିଏ କେବେ ଏବଂ କେମିତି ଆସିବେ ? ମନୁଷ୍ଯ ହିଁ ତ ଉଗାମାର ଆଦି-ମଧ୍ୟସ୍-ଅନ୍ତ ଏବଂ ତା'ର ସମସ୍ତ ସୀମାକୁ ଜାଣିବା ଦରକାର ନା । ଜାଣିବା ଦ୍ଵାରା ତୁମେ ଦେବତା ହୋଇଯାଉଛ । ତୁମକୁ ଢ଼ାନ୍ତି ସଦ୍ଗତି ନିମନ୍ତେ ମିଳୁଛି । ବର୍ତ୍ତମାନ ହେଉଛି କଳିଯୁଗର ଅନ୍ତିମ ସମସ୍ତ । ସମସ୍ତେ ଦୁର୍ଗତିରେ ଅଛନ୍ତି । ସତ୍ତ୍ଯଯୁଗରେ ସଦ୍ଗତି ହୋଇଥାଏ । ଏବେ ତୁମେ ଜାଣୁଛ ବାବା ଆସିଛନ୍ତି — ସମସ୍ତତ୍ମକର ସଦ୍ଗତି କରିବା ପାଇଁ, ସମସ୍ତତ୍ମକୁ ଜାଗ୍ରତ କରାଇବା ପାଇଁ । ଏଠାରେ କୌଣସି ସମାଧି ତ ନାହିଁ । କିନ୍ତୁ ଘୋର ଅନ୍ଧକାରରେ ପଡିଛନ୍ତି, ତାତ୍ମକୁ ଜାଗ୍ରତ କରିବା ପାଇଁ ଆସୁଛନ୍ତି । ଯେଉଁ ପିଲାମାନେ ଘୋର ନିଦ୍ରାରୁ ଜାଗ୍ରତ ହୋଇଯାଉଛନ୍ତି ତାତ୍ମକ ଭିତରେ ବହୁତ ଖୁସି ରହୁଛି । ଆମେ ଶିବବାବାତ୍ମକର ସନ୍ତାନ ଅଟୁ, ଆମର କୌଣସି ପ୍ରକାରର ଚିନ୍ତା ନାହିଁ । ବାବା ଆମକୁ ବିଶ୍ୱର ମାଲିକ କରୁଛନ୍ତି । ଏଥିରେ କାନ୍ଦିବାର କୌଣସି କଥା ନାହିଁ । ଏହା ହେଉଛି କାନ୍ଦିବାର ଦୁନିଆ । ତାହା ହେଲା ହର୍ଷିତ ରହିବାର ଦୁନିଆ । ସେମାନଙ୍କର ଚିତ୍ର

ଦେଖ କିପରି ଶୋଭନୀୟ ହରଷିତମୁଖ ତିଆରି କରୁଛନ୍ତି । ସେହି ଚେହେରା ତ ଏଠାରେ ତିଆରି କରିପାରିବେ ନାହିଁ । ବୁଦ୍ଧି ଦ୍ଵାରା ବୁଝୁଛନ୍ତି କ୍ଷାତ୍ତ୍ଵ ପରି ଅବିକଳ ଚେହେରା ଦେଖିବାକୁ ମିଳୁଛି । ତୁମ ପରି ମିଠା ମିଠା ସନ୍ତାନମାନଙ୍କୁ ଏବେ ସ୍ଵମୃତି ଆସୁଛି ଯେ ଭବିଷ୍ୟତରେ ଅମରପୁରୀର ଆମେ ରାଜକୁମାର ହେବୁ । ଏହି ମୃତସ୍ମୃଲୋକକୁ, ଏହି ପାଳଗଦା ଭଳି ସଂସାରକୁ ନିଆଁ ଲାଗିବାକୁ ଯାଉଛି । ସିରିଲ୍ ଡ୍ରାଓ୍ଵର ଅର୍ଥାତ୍ ଗୃହ ଯୁଦ୍ଧରେ ମଧ୍ୟସ୍ତ ପରସ୍ପରକୁ କିପରି ମାରୁଛନ୍ତି, କାହାକୁ ମାରୁଛନ୍ତି ତାହା ମଧ୍ୟସ୍ତ ଜାଣିନାଆଁ ନତି । ହାହାକାର ପରେ ଜୟଜୟକାର ହେବାର ଅଛି । ତୁମର ହିଁ ବିଜୟ ହେବ, ବାକି ସବୁକିଛି ବିନାଶ ହୋଇଯିବ । ରୁଦ୍ରମାଳାରେ ଗୁନ୍ଥା ହୋଇ ପୁଣି ବିଷଣୁମାଳାରେ ଗୁନ୍ଥା ହେବ । ଏବେ ନିଜ ଘରକୁ ଯିବା ପାଇଁ ତୁମେ ପୁରୁଷାର୍ଥ କରୁଛ । ଭକ୍ତିର କେତେ ବିସ୍ତାର ରହିଛି । ଯେପରି ବୃକ୍ଷର ଅନେକ ପତ୍ର ଥାଏ ସେହିପରି ଭକ୍ତି ବିସ୍ତାରିତ ହୋଇ ରହିଛି । ବୀଜ ହେଉଛି ଜ୍ଞାନ । ବୀଜ କେତେ ଛୋଟ । ବୀଜ ହେଲେ ବାବା । ଏହି ବୃକ୍ଷର ସ୍ଵାଧୀନା, ପାଳନା ଏବଂ ବିନାଶ କିପରି ହେଉଛି, ଏକଥା ତୁମେ ଜାଣିଛ । ଏହା ଭିନ୍ନ ଭିନ୍ନ ଧର୍ମର ଓଲଟା ବୃକ୍ଷ ଅଟେ । ଦୁନିଆରେ ଏକଥା ଜଣେ ହେଲେ ଜାଣିନାହାଁନତି । ଏବେ ପିଲାମାନଙ୍କୁ ବହୁତ ମୋହନତ କରିବାକୁ ହେବ ତେବେ ଯାଇ ବିକରମ ବିନାଶ ହେବ । ସେହି ଗୀତା ଶୁଣାଇଲାବାଲା ମଧ୍ୟସ୍ତ କହୁଛନ୍ତି ମନମନାଭବ । ସବୁ ଦେହର ଧର୍ମ ଛାଡ଼ି ନିଜକୁ ଆତ୍ମା ଭାବି ବାବାଙ୍କୁ ମନେ ପକାଅ । ମନୁଷ୍ୟ ଏହାର ଅର୍ଥ ବୁଝୁ ନାହାଁନତି । ସେସବୁ ହେଉଛି ଭକ୍ତିମାର୍ଗ । ଏହା ହେଲା ଜ୍ଞାନ ମାର୍ଗ । ଏହି ରାଜଧାନୀ ସ୍ଵାଧୀନ ହେଉଛି, ଏଥିରେ ଚିନ୍ତାର କୌଣସି କଥା ନାହିଁ । ଯିଏ ଟିକିଏ ବି ଜ୍ଞାନ ଶୁଣିଛନ୍ତି ସେ ମଧ୍ୟସ୍ତ ପ୍ରଜାରେ ଆସିଯିବେ । ଜ୍ଞାନର ବିନାଶ ହୋଇନଥାଏ । ବାକି ଯେଉଁମାନେ ଯଥାର୍ଥ ଭାବରେ ଜାଣି ପୁରୁଷାର୍ଥ କରୁଛନ୍ତି ସେମାନେ ଉଚ୍ଚ ପଦ ପାଇବେ । ଏହି ଜ୍ଞାନ ବୁଦ୍ଧିରେ ଅଛି ନା । ଆମେ ନୂଆ ଦୁନିଆରେ ରାଜକୁମାର ହେବୁ । ବିଦ୍ୟାର୍ଥୀ ପରୀକ୍ଷାରେ ପାସ୍ କଲେ ତାଙ୍କୁ କେତେ ଖୁସି ମିଳିଥାଏ । ତୁମକୁ ତ ହଜାର ଗୁଣା ଅଧିକ ଅତିନିଦ୍ଵରିଷ୍ଟ ସୁଖ ମିଳିବା ଉଚିତ୍ । ଆମେ ସାରା ବିଶ୍ଵର ମାଲିକ ହେଉଛୁ । କୌଣସି କଥାରେ କେବେ ରକ୍ଷିବା ଅନୁଚିତ୍ । ବ୍ରାହ୍ମମଣିଷ୍ଠକ ଉପରେ ମନଉଣା କରୁଛନ୍ତି, ବାବାଙ୍କ ଉପରେ ରଖୁଛନ୍ତି, ଆମେ ତୁମେ ବାବାଙ୍କ ସହିତ ବୁଦ୍ଧିର ଯୋଗ ଲଗାଅ ନା । ତାଙ୍କୁ ତ ସନ୍ଦେହର ସହିତ ମନେ ପକାଅ । ବାବା ବାସ୍ ଆପଣଙ୍କୁ ହିଁ ମନେ ପକାଇ ପକାଇ ମୁଁ ଘରକୁ ଯିବି । ଆରହା—

ମିଠା ମିଠା ସିକିଲିଧେ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କ ପ୍ରତି ମାତା-ପିତା, ବାପଦାଦାଙ୍କର ମଧୁର ସନ୍ଦେହଭରା ସ୍ଵମୃତି ଏବଂ ସୁପ୍ରଭାତ୍ । ଆତ୍ମିକ ପିତାଙ୍କର ଆତ୍ମିକ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କୁ ନମସ୍କୃତେ ।

ଧାରଣା ପାଇଁ ମୁଖ୍ୟ ସାର :-

(୧) କୌଣସି କଥାର ଚିନ୍ତା କରିବାର ନାହିଁ, ସର୍ବଦା ହରଷିତ ରହିବାର ଅଛି । ସ୍ଵମୃତିରେ ରହୁ ଯେ ଆମେ ଶିବବାବାଙ୍କର ସନ୍ତାନ, ବାବା ଆମକୁ ବିଶ୍ଵର ମାଲିକ କରିବା ପାଇଁ ଆସିଛନ୍ତି ।

(୨) ନିଜର ଅବସ୍ଥାକୁ ଏକରସ ଅର୍ଥାତ୍ ସ୍ଥିର ରଖିବା ପାଇଁ ଦେହୀ-ଅଭିମାନୀ ହେବାର ପୁରୁଷାର୍ଥ କରିବାକୁ ହେବ । ଏହି ପୁରୁଣା ଘର ଠାରୁ ମମତତ୍ଵ ତୁଟାଇ ଦେବାକୁ ହେବ ।

ବରଦାନ:- ବନ୍ଧନର ପଞ୍ଚୁରୀକୁ ଭାଙ୍ଗି ଜୀବନମୁକ୍ତ ସ୍ଥିତିର ଅନୁଭବ କରୁଥିବା ପ୍ରକୃତ ଚରଣଟି ହୁଅ । ଗରୀବର ବା ସମ୍ବନ୍ଧର ବନ୍ଧନ ହିଁ ପଞ୍ଚୁରୀ ଅଟେ । ସାମାଜିକ କର୍ତ୍ତବ୍ୟ ମଧ୍ୟସ୍ତ ନିମିତ୍ତମାତ୍ର ସମ୍ପାଦନ କରିବାକୁ ହେବ, ମୋହର ବଶୀଭୂତ ହୋଇ ନୁହେଁ — ତେବେ କୁହାଯିବ ନିର୍ବନ୍ଧନ । ଯେଉଁମାନେ ଚରଣଟି ଅର୍ଥାତ୍ ନିମିତ୍ତ ହୋଇ ଚାଲୁଛନ୍ତି ସେହିମାନେ ହିଁ ନିର୍ବନ୍ଧନ, ଯଦି କୌଣସି ପ୍ରକାରର ମୋର ପଣିଆ ରହିଛି ତେବେ ପଞ୍ଚୁରୀ ଭିତରେ ଅଛି । ଏବେ ତ ପଞ୍ଚୁରୀର ସାରୀରୁ ଫରିସ୍ତା ହୋଇଗଲା ସେଥିପାଇଁ ଟିକିଏ ବି କେଉଁଠି ବନ୍ଧନ ନ ରହୁ । ମନର ମଧ୍ୟସ୍ତ ବନ୍ଧନ ନରହୁ । କ'ଣ କରିବି, କିପରି କରିବି, ଚାହୁଁଛି କିନ୍ତୁ ହେଉ ନାହିଁ — ଏହା ମଧ୍ୟସ୍ତ ମନର ବନ୍ଧନ । ଯେବେକି ମରଜୀବା ହୋଇଗଲେ ତେଣୁ ସବୁ ପ୍ରକାରର ବନ୍ଧନ ସମାପ୍ତ, ସର୍ବଦା ଜୀବନମୁକ୍ତ ସ୍ଥିତିର ଅନୁଭବ ହେଉଥାଉ ।

ସ୍ଵଲୋଗାନ:- ଯଦି ସଂକଳ୍ପକୁ ସଞ୍ଚୟ କରିବ ତେବେ ସମସ୍ତ, ବାଣୀ ସବୁକିଛି ସଞ୍ଚୟ ସଞ୍ଚୟ ହୋଇଯିବ ।

*** ଓମ୍ ଶାନ୍ତି ***